

Slovenskej republiky

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **Ing. A. D., nar. X.**, bytom P., v dovolacom konaní zastúpeného Advokátskou kanceláriou **BENČÍK & PARTNERS, s. r. o.**, so sídlom v Prešove, Františkánske nám. č. 4, proti odporcom **I/ KMPT, s. r. o.**, so sídlom v Prešove, Štefanovičova č. 12, v dovolacom konaní zastúpenému **JUDr. Alojzom Naništom**, advokátom v Prešove, Sládkovičova č. 8, **II/ J. M., nar. X.**, bytom v P., **III/ J. M., nar. X.**, bytom v P., obidvom v dovolacom konaní zastúpeným **JUDr. Martinom Staroňom**, advokátom v Prešove, Hlavná č. 89, **o určenie vlastníckeho práva**, vedenej na **Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 13 C 336/2006**, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku **Krajského súdu v Prešove zo 16. januára 2013, sp. zn. 18 Co 71/2012**, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie navrhovateľa **o d m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný nahradiť odporcovi I/ trovy dovolacieho konania v sume **696, 50 €** do rúk advokáta **JUDr. Alojza Naništu** a odporcom II/ a III/ v sume **1 040, 07 €**, do rúk advokáta **JUDr. Martina Staroňa**, obidvom do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd v Prešove (v poradí druhým) rozsudkom z 23. mája 2012, č. k. 13 C 336/2006 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal určenia, že odporca I/ je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti – parc. č. X. – zastavanej plochy a nádvoría vo výmere 241 m² a stavby súpisného čísla X. postavenej na parc. č. X., evidované v katastri nehnuteľností

Správe katastra Prešov na LV č. X., katastrálneho územia P. Vychádzajúc z právneho názoru vysloveného v (predchádzajúcom) zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný pre nedostatok naliehavého právneho záujmu navrhovateľa na požadovanom určení.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 16. januára 2013, sp. zn. 18 Co 71/2012 rozsudok súdu prvého stupňa (ako vecne správny) potvrdil.

*Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal navrhovateľ dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil Okresnému súdu v Prešove na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z tvrdenia, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) a že v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O. s. p.). Dovolanie odôvodnil tým, že (ním napadnuté) rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. X. písm. c/ O. s. p.). Uviedol, že odporca II/ na pojednávaní konanom 18. 1. 2012 obvinil konajúceho sudcu Mgr. Miloša Koleka za smrť jeho manželky na čo menovaný sudca reagoval tak, že sa „vzdáva prípadu...“ I keď sa vyjadril tak, že v predmetnej veci sa cíti byť zaujatý, (nadriadený) Krajský súd v Prešove ho uznesením zo 7. 2. 2012 z pojednávania a rozhodovania ho nevylúčil. Uviedol, že dovolateľ (navrhovateľ) v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde v Prešove pod sp. zn. 6 T 138/2005 figuruje ako poškodený a Krajský súd v Prešove uznesením z 13. 2. 2005, sp. zn. 1 Tos 4/2013 potvrdil vylúčenie sudcu z vykonávania úkonov v trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Prešove a teda ten istý krajský súd (Prešov) v právnej veci toho istého účastníka (A. D.) pri potenciálnej zaujatosti sudcu rozhodol diametrálne odlišne. **I keď tento právny názor bol vyslovený v trestnej veci, možno ho (podľa dovolateľa) aplikovať aj v predmetnej veci.** Namietal tiež, že rozsudok odvolacieho súdu je len rámcový, stručný a arbitrárny, riešil len otázku existencie naliehavého právneho záujmu a námietkami navrhovateľa sa nezaoberal. Tento rozsudok považoval za nepreskúmateľný a za taký, ktorý nevyhovuje požiadavkám vyplývajúcim z ustanovenia § 157 ods. 2 O. s. p. Zdôraznil, že mu nebola daná možnosť predložiť dôkazy a vyjadriť sa čím (všetkým) mu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. Trval na tom, že kúpna zmluva z 29. 12. 2003 nebola prerokovaná na valnom zhromaždení, čím odporca I/ konal v rozpore s ustanoveniami spoločenskej zmluvy z 19. 2. 1996, lebo ukrátil spoločníkov o možnosť vyjadriť sa k prevodu nehnuteľnosti; tým je daný aj jeho naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Súdny neuviedli akou žalobou na plnenie môžu dosiahnuť*

nápravu, proti komu by mala žaloba smerovať a aký by mala mať právny dôvod. Navrhovateľ I/ totiž nemal možnosť podať žalobu na plnenie. Pokiaľ odvolací súd v tejto súvislosti spomenul žalobu o náhradu škody, nevysporiadal sa s celým radom ďalších otázok súvisiacich s týmto problémom. Rovnako v súdnom konaní nebola venovaná pozornosť otázke zastúpenia odporcu I/, keď kúpnu zmluvu podpísal Ing. I. Š. ako splnomocnený zástupca na základe neplatného splnomocnenia. Za týchto okolností kúpna zmluva ani nemala byť zavkladovaná do katastra nehnuteľností. Zamietnutím návrhu v predmetnej veci bola navrhovateľovi odmietnutá spravodlivosť (denegatio iustitiae). Hodnota nehnuteľnosti v čase predaja bola 2 913 184,20 SKK (96 700 €), čo je o 32 % viac, než za akú sumu bola v skutočnosti predaná. Ak cena nehnuteľnosti nebola pre posúdenie uplatneného nároku dôležitá, potom súdom nariadené znalecké dokazovanie bolo nadbytočné. Navyše, na preukázanie svojho naliehavého právneho záujmu dvakrát navrhol súdu vykonať aj ďalšie dokazovanie výsluchom svedkov (I. A. M. P. a statika I. V. D.), ale súd tento jeho návrh zamietol; aj týmto spôsobom mu súdy znemožnili realizáciu jeho procesných práv v súdnom konaní. V súvislosti s existenciou naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení poukázal na rozhodnutie NS SR z 5. 4. 2002, sp. zn. 2 Obo 222/2001, podľa ktorého bolo možné rozhodnúť aj predmetnú vec; dôvod, pre ktorý tak neurobili, v odôvodnení svojich rozhodnutí neuviedli.

Odporca I/ (vo svojom vyjadrení k dovolaniu) navrhol, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa odmietol, lebo smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné a nahradil mu trovy konania v sume 696, 50 € na účet ich právneho zástupcu. Trval na tom, že v súdnom konaní sa mu neodňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), že predmetnú vec nerozhodoval vylúčený sudca (§ 237 písm. g/ O. s. p.) a že rozsudku súdov nižších stupňov sú aj dostatočne odôvodnené. Zdôraznil, že prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá aj prípustnosť dovolania, a že v predmetnej veci nie sú splnené ani podmienky pre odklad vykonateľnosti rozhodnutia uviedol, že keďže rozhodnutím, ktoré je napadnuté dovolaním nebola uložená žiadna povinnosť.

Odporcovia II/ a III/ (vo svojom vyjadrení k dovolaniu) navrhli, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa zamietol a navrhovateľovi uložil povinnosť naradiť im trovy dovolacieho konania v sume 1 046, 32 € na účet ich právneho zástupcu. Taktiež trvali na tom, že dovolanie v predmetnej veci nie je prípustné, že navrhovateľovi v konaní nebola odňatá možnosť konať pred súdom a nerozhodoval ani vylúčený sudca (§ 237 písm. f/, písm. g/ O. s. p.). Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo 7. 2. 2012, sp. zn.

6 NcC 4/2012, ktorým (ako súd nadriadený) rozhodol, že sudca Mgr. Miloš Kolek nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Tvrdenie navrhovateľa o tom, že predmetnú vec rozhodoval vylúčený sudca je účelové a navrhovateľ ho pôvodne (v rámci odvolacieho konania) ani neuvádzal. Pokiaľ, súd prvého stupňa pôvodne (prvým rozhodnutím) návrhu vyhovel a (v poradí) druhým rozhodnutím návrh zamietol, urobil tak v dôsledku viazanosti právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý bol vyslovený v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu a nie v dôsledku zaujatosti sudcu Mgr. Koleka. Dovoláním napadnuté rozhodnutie považovali za vecne správne, za dostatočne odôvodnené a preskúmateľné. Trvali na tom, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že nemohol podať návrh na plnenie (voči spoločnosti), prostredníctvom ktorého by sa mohol domôcť finančnej náhrady. Navyše, nehnuteľnosť nebola predaná pod cenu a hodnota obchodného podielu navrhovateľa nezávisí len od predaja nehnuteľnosti, ale aj od ďalšieho chodu spoločnosti. Za nesprávne považovali tvrdenie navrhovateľa o tom, že súd neuviedol, akú žalobu mal podať.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O. s. p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovoláním (§ 236 a nasl. O. s. p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovolanie účastníka konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Výnimčnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti. Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len v prípadoch, v ktorých to pripúšťa zákon (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O. s. p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O. s. p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd danú vec doposiaľ nerozhodoval. Rovnako sa nejedná o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu

prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 2 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 O. s. p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

K námietke dovolateľa (že rozhodoval vylúčený sudca) treba uviesť, že zo zápisnice o pojednávaní z 18. 1. 2012 vyplýva, že odporca II/ (okrem iného) uviedol, že od začiatku má pocit, že „sudca v tejto veci po ňom šliape“, že v rodine bolo každý deň „na pretrase“ čo sa stane, ak tento spor prehrajú a prídu o nehnuteľnosť. Na základe týchto skutočností jeho manželka zomrela. Na otázku sudcu (či je sudca akýmkoľvek spôsobom zodpovedný za smrť jeho manželky) odporca II/ uviedol, že si myslí, že na smrti jeho manželky sa podieľal. So zreteľom na takéto vyjadrenie sudcu uviedol, že sa cíti byť vo veci zaujatý a vec predložil predsedníčke súdu, ktorá však nezistila dôvod pre pochybnosť o nezaujatosti tohto sudcu a vec predložila nadriadenému súdu na rozhodnutie o tejto otázke. Krajský súd

v Prešove uznesením zo 7. 2. 2012 sp. zn. 6 Nc 4/2012 rozhodol tak, že Mgr. Miloš Kolek nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci OS Prešov sp. zn. 13 C 336/2006.

Dovolací súd SR (napriek tomu, že Krajský súd v Prešove uznesením zo 7. 2. 2012 sp. zn. 6 NcC 4/2012 nevytlúčil Mgr. Miloša Koleka z prejednávania a rozhodovania veci vedenej OS Prešov sp. zn. 13 C 336/2006) sa (v zmysle ustálenej judikatúry - vid' rozhodnutie z 21. augusta 1997, sp. zn. 3 Cdo 153/96) opätovne (z úradnej povinnosti) zaoberal otázkou, či v predmetnej veci rozhodoval vylúčený sudca v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p. Dospel pritom k záveru, že v predmetnej veci k spomínanej vade konania nedošlo. Vo vyššie citovanom uznesení Krajského súdu v Prešove sa (okrem iného) konštatuje, že samotná skutočnosť, že sudca sa zo subjektívneho hľadiska „cíti byť zaujatý“ k účastníkovi konania alebo k jeho právnenému zástupcovi alebo že sa zo svojho pohľadu domnieva, že by mohli vzniknúť pochybnosti o jeho nezaujatosti (bez ďalšieho) nezakladá dôvod pre jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci a to najmä vtedy, ak okolnosti, z ktorých sudca vyvodzuje možnosť vzniku takýchto pochybností nie sú ničím objektivizované alebo ak objektívne nemôžu viesť k legitímnym pochybnostiam o jeho nezaujatosti, pričom poukázal aj na judikatúru NS SR (uznesenia z 30. 4. 2009 sp. zn. 3 Nc 13/2009, z 29. 4. 2010 sp. zn. Nc 8/2010). S vysloveným názorom sa dovolací súd v celom rozsahu stotožňuje a v podrobnostiach naň poukazuje. Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že v trestnej veci Krajský súd v Prešove uznesením z 13. februára 2013, sp. zn. 1 Tos 4/2013 zamietol sťažnosť poškodeného A. D. (v predmetnom konaní navrhovateľa) proti uzneseniu Okresného súdu v Prešove z 21. augusta 2013, ktorým bol v trestnej veci vylúčený sudca Mgr. Marián Poláček. Totiž osoba sudcu, ktorého sa toto rozhodnutie týka je celkom iná a okolnosti, ktoré viedli k vydaniu takéhoto rozhodnutia a tiež aj jeho dôvody boli celkom iné v porovnaní s predmetnou vecou; existencia tohto rozhodnutia nie je spôsobilá privodiť prehodnotenie názoru dovolacieho súdu na otázku existencie vady v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O. s. p.

Dovolací súd rovnako nezistil, že by v konaní bolo došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, teda k vade uvedenej v ustanovení § 237 písm. f/ O. s. p. Totiž, o odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) ako o dôvode zakladajúcom prípustnosť dovolania ide v prípade nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým (postupom) sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia účastníka občianskeho súdneho konania, ktoré mu priznáva platná

právna úprava za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov I. A., M., P. a I., V. D.) nie je bez ďalšieho odňatím možnosti konať pred súdom, pretože v zmysle ustanovenia § 120 ods. 1 veta druhá O. s. p., o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov súd vykoná, rozhodne súd (§ 120 ods. 4 O. s. p.). Aj tento záver je v súlade s doterajšom judikatúrou NS SR (vid' uznesenie z X. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992 uverejnené v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR pod číslom 37/1993).

Ani ďalšia námietka dovolateľky **týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia** odvolacieho súdu nie je dôvodná. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

K povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie sa rovnako vyjadril aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p., Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

V predmetnej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne uviedol, že návrh zamietol pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení (§ 80 písm. c/ O. s. p.), pričom bol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v predmetnej veci v jeho uznesení z 29. 9. 2010, sp. zn. 1 Co 192/2009. Následne odvolací súd (dovolaním napadnutý) rozsudok súdu prvého stupňa z tohto istého dôvodu potvrdil, keď skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu uviedol, že navrhovateľ bol iba jedným zo spoločníkov odporcu I/, ktorý z majetku spoločnosti odpredal nehnuteľnosť odporcovi II/. Ak odpredaj vykonala osoba, ktorá nebola na tento úkon oprávnená a za nižšiu cenu nehnuteľnosti, potom vznikla škoda na strane odporcu I/ (t. j. spoločnosti); z tohto dôvodu sa navrhovateľ mohol domáhať náhrady škody voči konateľom spoločnosti a na určení vlastníctva odporcu I/ nemohol mať naliehavý právny záujem. Za bezvýznamnú hodnotil tiež skutočnosť, že kúpna zmluva z 29. 12. 2003 nebola prerokovaná a schválená na valnom zhromaždení odporcu I/. Keďže odvolací súd aj doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil a vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní možno vyvodiť, že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany navrhovateľa. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Za týchto okolností nemožno vyvodiť záver, že navrhovateľovi bola odmietnutá spravodlivosť (*denegatio iustitiae*), resp. právo na spravodlivý súdny proces. Do tohto práva totiž **nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi**, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako **neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný**, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva **nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom**, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS X./97, II. ÚS 251/03).

V súvislosti s námietkou navrhovateľa, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. **Pod nesprávnym právnym posúdením veci** (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvyšš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľa nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie **odmietol** podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešným odporcom vzniklo právo na náhradu trov **dovolacieho konania** proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p., § 142 ods. 1). **Advokátovi odporcu I/** vzniklo právo na odmenu za jeden úkon (vyjadrenie k odvolaniu) v sume 572, 61 € (§ 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004), ku ktorej treba pripočítať režijný paušál v sume 7, 81 € a 20% DPH v sume 116,08 €, takže celková odmena činí **696, 50 €** (572, 61 + 7,81 + 116,08). **Advokátovi odporcov II/ a III/** vzniklo právo na odmenu taktiež iba za jeden úkon (vyjadrenie k odvolaniu), keďže týchto odporcov zastupoval už v základnom konaní, takže za prípravu a prevzatie zastúpenia mu odmena nepatrí. Odmena za jeden úkon predstavuje sumu 572, 61 € (§ 10 ods. 1

vyhl. č. 655/2004 Z. z.) znížená o 50% pri zastupovaní dvoch osôb (§ 13 ods. X. vyhl. č. 655/2004 Z. z.), s pripočítaním režijného paušálu v sume 1 x 7, 81 € (§ 16 ods. X. vyhl. č. 655/2004 Z. z.) a 20% DPH celková odmena činí **1 040, 07 €** (572,61 + 286,31 + 7, 81 + 173, 34).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov X. : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 23. apríla 2014

JUDr. Daniela Švecová v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Zuzana Pudmarčíková